

Pri jaslicah

Sveti večer je.

V sobi diši po kadilu. Pravkar so pokadili in poškopili z blagoslovljeno vodo po vseh prostorih v hiši in gospodarskih poslopjih.

Marjetka sedi v kotu pri jaslicah in jih z velikim zanimanjem ogleduje.

Gleda Jezuščka v jaslicah in živalice, ki se pasejo po zelenem mahu okoli klevčka. Pa se skloni h kočrasti ovčki in jo vpraša:

"Povej, beka, kaj boš dala ljubemu Jezuščku ta sveti božični večer?"

"Beee, beee," zableje ovca, "tople volne mu dam, da ga zeblo ne bo."

Marjetka pokima, pa se obrne h kravici:

"In ti, dimka, kaj boš dala Jezuščku to sveto božično čes?"

"Muuu, muuu, sladkega mleka mu dam, da lačen ne bo," zamuka kravica.

Nato pogleda Marjetka še oslička:

"Pa ti, sivko, kaj boš ti storil za ljulega Jezusa ta sveti božični čas?"

"Ia, ia, jaz nosil ga bom, ..."

Heročež ugrabil ne bo," zariga osliček.

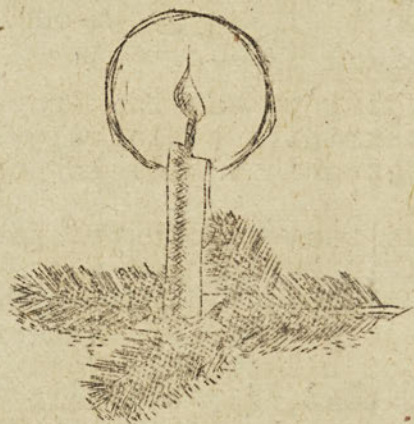
Marjetka je z odgovori zadovoljna; z mehko ročico poboža ovčko in kravico in oslička.

Pa se oglasi pastirček, ki kleči pred hlevčkom:

"Povej še ti, Marjetka, kaj boš pa ti dala ljubemu Jezuščku?"

Marjetka se zamisli, pogleda malemu Jezuščku v sveti obraz, pa odgovori:

"Svoje srce mu dam,
ker ga rada imam!"

Sveta noč, bležena noč

Kje in kako je nastala ta svetov-
noznaná pesem?

Bilo je v letu 1818 na sveti večer.
Sneg je na debelo pokrival utrujeno zemljo.
Še vedno je snežilo, kakor da narava tke
za praznike zemlji debel bel kožuh.

Župnik Jožef Mohr iz Oberdorfa je sedel v svoji sobi pri pisalni mizi. Vesel plamen je prasketal v peči in razširjal prijetno toploto po sobi.

Gospod župnik je držal glavo med rokami in nekaj tuhtal. Tako je bil zamišljen, da ni niti opazil svojega prijatelja-učitelja Franca Gruberja, ki je stopil v sobo in voščil "Dober večer". Ko je gospod župnik odložil pero, tedaj šele je zagledal starega gosta: "O, dober večer, Franc. Nič vas nisem videl."

"Gotovo ste zopet kaj lepega napisali, gospod župnik?"

Duhovni gospod je vstal in stopil k oknu, da bi ujel še nekaj izgublajoče se večerne svetlobe. V skrivnostnem mraku nastopajoče božične noči je gospod župnik bral: "Sveta noč, blažena noč, vse že spi, je polnoč..."

Ko je prebral, je učitelj Gruber presečen vzkliknil: "Gospod župnik, to je zares čudovito božična pesem."

Sedaj ste vi na vrsti, gospod učitelj! Naredite pesmi melodijo!"

Gruber se je vsedel h klavirju in čez nekaj časa sta že oba z gospodom župnikom pela vedno lepo božično pesem "Sveta noč, blažena noč." - Drugi dan jo je znal že vsak otrok v Oberdorfu.

BEGUNSKA SVETA NOČ

Tam pri Betlehemu v hlevcu
božje Detece leži,
svet vesoljni blagoslavlja
in človeštvu mir deli.

Tudi mi begunci letos
k Njemu bomo romali,
kot na sveto noč pastirci
bomo vanj zaupali.

Tiho bomo potožili
Sinu božjemu gorje
in zaupno ga prosili,
naj obriše nam solze.

Tam ob jaslicah jokali
od veselja bomo vsi,
saj v begunstvu nismo sami,
z nami Jezušček trpi.

SLEPI PASTIRČEK

Eden od onih srečnih pastirjev, ki so v prvi sveti noči slišali angelsko glorio, je imel doma sedemletnega otroka, ki je bil slep. Brž ko je pastir, dober in pobožen mož, slišal o Odrešeniku, je hitro tekkel domov k svoji ženi, jo zbudil in ji pripovedoval o božjem Detetu. Oba sta šla na obisk k Odrešeniku.

Slepi otrok pa ni spal. Vse natančno je slišal, kar sta se menila oče in mati.

Ko sta odšla, deček brž vstane, se obleče in se dotiplje do majhne staje, kjer je počivalo

jagnje, edino bogastvo pastirjeve družine. Slep deček mu na uho pove, da bo treba vstati in iti daleč na betlehemske poljane pozaravit božjega Odrešenika. Jagnje je radostno zablejalo; deček mu je dal okrog vratu lep rdeč povodec in nastopila sta romanje. Jagnje je šlo naprej, slepi deček pa se je držal povodca in varno stopal za jagnjetom.

Ko sta prišla v bližino betlehemske štalice, je jagnje radostno zablejalo božjemu Detetu v pozdrav. Deček pa je tipal naprej in klical:

"Ljubi Odrešenik, kje si! Daj mi svojo božjo ročico in povedi me k tebi!"

Sveti Jožef, ki je bil pozoren na vse dogajanje okrog hlevčka, je slišal otrokov klic, stopil je ven in pripeljal malega slepca pred božje Dete. Mati Marija je v svoji neskončni dobroti položila svojega Sinčka slepemu dečku v naročje. Jezušček se je dobrotno dotaknil ugaslih oči otrokovih in čudo! Deček je spregledal. Krik presenečenja in solze veselja!

Ozdravljeni pastirček je pritisnil božje Dete na svoje hvaležno srce. Še dečkovo jagnje je zablejalo Jezusu v zahvalo.

Martinka moli

Jezušček mali, ki v jaslih ležiš,
poslušaj Martinko, usliši njen vzdih!

Dobri naš očka je moral v svet.
Nam pa hudo je. Kdaj vrne se spet?

Mama vzdihuje in solze si briše,
žalost obupna kar noče iz hiše.

Jezušček mali, atka nam daj,
da bo veselo pri nas - kot nekdam!

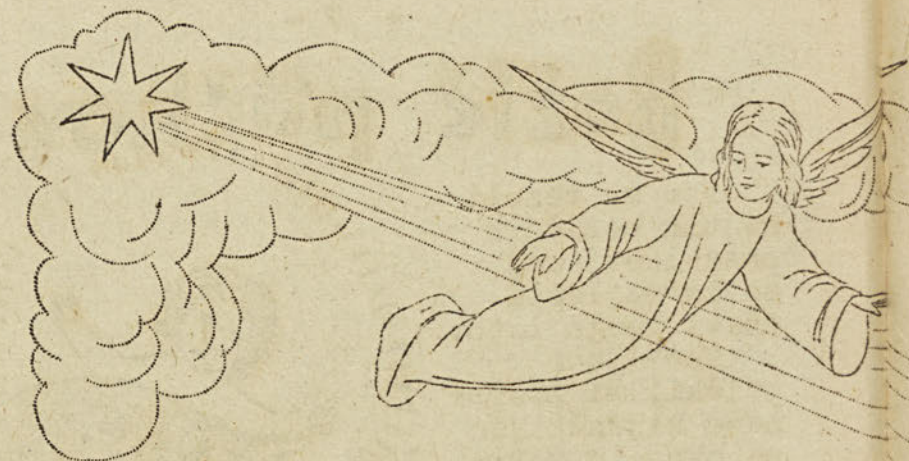
Božič ptičkov

Vse se veseli svetih božičnih praznikov, saj so to najlepši dnevi vsega leta.

Vse? Tudi ptički, ki hrepe=neče kljunčkajo na okna in v tr=di zimi prosijo usmiljena srca krušnih drobtinic? Za te uboge revčke so božični prazniki prav tako trdi kot dru=gi zimski dnevi.

Vendar poznam deželo, kjer ob Božiču praznujejo tudi ptički. Na mrzlem severu leži in se imenuje Švedska. Tam gre dan pred božičem vsak kmet z vsemi svojimi otro=ci na skedenj, kjer je še od poletja hranil težak žitni snop. Tega med veselim čeblja=njem otrok skoraj slovesno prenese na hišno streho. Ta dan se pomika po cestah, ki pe=ljejo v mesto voz za vozom in vsak je do vrha naložen z žitnimi snopi. Če ne bi sneg na debelo pokrival pokrajine, bi mislili, da smo v poletju. Vsi vozovi se ustavijo na mestnem trgu, kamor se zgrinjajo ljudje iz vseh mestnih ulic in kupujejo žito eni več drugi manj; vsak prej - pa naj si bo še tak revež - kupi pest žitnih klasov, da bo za prezebajoče ptičke. Kako veselje je pogle=dati v božičnem jutru čebljajoče ptičke, ki na vsakem oknu najdejo pogrnjeno mizo z bo=žičnimi darovi.

Vsem dragim begunčkom
želimo prav vesele
božične praznike in srečnejše
novo leto 1946

PRAZNIK NEDOLŽNIH OTROČICEV

(Skandinavska pripovedka.)

Kala Kula je svoje žive dni delal zgolj hudo: kradel je, ropal in požigal, in nekoč je celo ubil človeka. Pa tega ni nihče zvedel. Od življenja po tujih stezah in težkih ječah je zlezel v dve gubi; legel je na posteljo in živo začutil, kako mu seda na prsi smrt.

Razbojnikova žena je odprla sveto pismo, da bi brala umirajočemu na zadnjo uro božjo besedo..

"Kakšen dan je danes?" je vprašal Kala Kula svojo ženo.

"Praznik nedolžnih otrok je," je odgovorila žena.

"No, pa deni bukve nazaj na polico. V kuhinjo pojdi," je ukazal, "pa mi napeci ajdovih kolačkov. Zvrhano skledo!"

"Kaj boš s kolački?" se je začudila žena, "preslab si, da bi jedel!"

"Saj jih ne bom. V culo mi jih zavij in v krsto mi jih položi."

Žena gre v kuhinjo, zaneti ogenj in napeče ajdovih kolačkov. Ko pogleda spet v izbo, je bil razbojnik že mrtev. Žena mu je položila culo s kolački v krsto, pod sklenjeni roki, razbojniku prav na prsi.

Kala Kula je prišel pred nebeška vrata s culico v roki. Potrka. Sveti Peter pogleda in brž zaloputne linico, češ: ti se pa kar poberi, ti lopov ti!

Tolovaj trka in trka. Sveti Peter se ujezi, odpre lino in tolovaju požuga: "Brž se mi poberi, potep nadležni! Tak razbojnik pa v nebesa - saj veš, kako!"

"Razbojnik gor, razbojnik dol," se je odrezal Kala Kula. "Ljubi sveti Peter, pre-misli: na praznik nedolžnih otročičev sem umrl. Zato mislin, da bi še smel kakolike pogledati skozi špranjo, kako malčki godu-jejo. Daj no, sveti Peter, vsaj malo mi odpri vrata!"

Peter odpre vrata za palec na široko, da je mogel razbojnik z erik očesom po = gledati v nebesa.

"Nič kaj dosti se ne vidi tako," je rekel rokomav.

Sveti Peter mu odpre nebeška vrata za celo ped. Kala Kula je zaklical skozi špranjo: "Le vkup, le vkup, nedolžni otro-čiči! Ajdovih kolačkov sem vam prinesel! Mm! pa dobrih!"

Preden je migel sveti Peter ubraniti, so pridrveli otroci, plavolasi, rjavolasi, majčkani, majčkani, ki so padali po tleh, in večji, ki so ska-kali čeznje. Ajdovih kolačkov namreč v nebesih ne peko!

In Kala Kula jim je podajal kolačke skozi špranjo v du-rik. Samo enemu ra-enkrat je dovolil sveti Peter poseči po kolač. Pa so ga že deca obkolili, da se je nebeški klju-čar le stežka odr-žal na nogah.

Še mali, ki so

ostali zadaj, oni morajo tudi dobiti?"
vpige Kal Kula.

Tedajci je vstal tak vrišč in dirindaj
med malimi in večjimi, da so se nebeška
vrata odprla na stežaj. Kala Kula je na-
pravil širok korak in že je stal v nebe-
sih! Deca se mu je pa tako obesila na ka-
mižolo, za roke in noge, da ga sveti Peter
ni mogel več izriniti iz svetih nebes.

Še Bog Oče sam ni mogel blizu, zakaj
tisoče in tisoče je bilo nedolžnih otrok,
ki so se zgrinjali okrog tolovaja s ko-
lački.

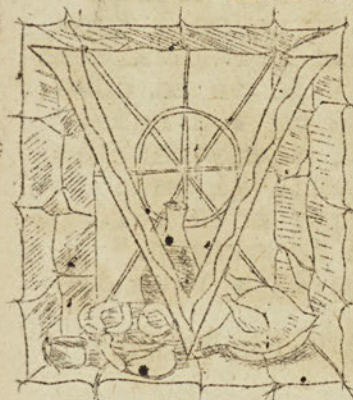
Naše svete noči

V naši domovini
svete ni noči,
v kotu naše hiše
letos jaslic ni.

Naredili bomo
v srcih jaslice,
vanje povabili
božje Detece.

Fr. Bazilij Krompirčkove Zgodba

KROMPIRČKU JE DOVOLJ.

se je strmelo nad čudesom prismodalskega kraljestva, ki je zaslovelo po svojem govorečem krompirju daleč naokoli. Vi, dragi malčki, tega seveda ne pomnite. Toda le vprašajte svoje stare mamice, če jih se imate, pa vam bodo pove = dale, da so čule v mladih letih pripovedovati o po = jočem krompirju.

Krompirček je živel v shrambi in se ma = stil z najizbranejšimi jedili, ki so mu jih nastavljali na okno. Ze takoj drugi dan je namreč povedal kralju, da ima tudi usta in strašansko lakoto. Začudenje je bila še večje. Odslej je dokival vsak dan toliko, da mu je ostajalo. Seveda se poslušalcem ni upal pokazati, ker se je bal, da ga bodo spoznali za tatu in kaznovali.

Sam kralj Prismodal je hodil poslušat Krompirčka pred svoje shrambe, ki so bile zaradi varnosti vedno zaklenjene in dva = krat zastražene. Mož se je vsakikrat zjo = kal od ganotja, da se vse to čudo dogaja v njegovi deželi.

Toda Krompirčku se je pričelo tožiti po materi Špeluzi in toplem sončku. Tudi debeliti se je pričel tako zelo, da je bil okrogel kot žoga. Šivi njegove oblekce so pričeli pokati, če se je le premakal.

In lepega dne, ko ga je zopet obiskal kralj, je pomolil skozi okno svojo debelo glavo ter povedal presenečenim obiskovalcem: "Zdaj mi je pa že dovolj! Če me res hočete imeti vedno zaprtega v kleti, mi vsaj pripravite novo obleko. Ves sem že strgan."

To je bilo vika in krika.

● Dalje prih.)

Všoli lepega vedenja

4. učna ura.

Otroci so se veselo muzali. "Kaj pa ste tako dobre volje?" se zanima gospodična učiteljica. "Zadnjič ste obljubili, da nas boste danes ogledali, če smo se umili!" se opogumi Bontonček. "To pa lahko takoj napravimo. Pridite kar po vrsti k meni."

Otroci so se dobro pripravili na preizkušnjo. Gospodična kar ni mogla zasačiti učenca, katerega bi lahko malo podražila. Le Kovačev Tinček jih je moral slišati, ker si nohtev ni porezal, ampak obgrizel.

"Vesela sem vas, dragi otroci, le tako naprej!"

Danes pa bomo govorili o držanju telesa.

Zopet važna stvar za vse življenje. Kdor se vlačí s sklonjenim trupom, nagnjena glave, s povešenimi ramami, s klesajočimi koleni, težkimi stopali, zaspano in okorno, ni nikjer priljubljen. Ne priporoča se sam. Skrbite, da boste hodili vedno zdravnarje: glave pokonci, prsa izbočena! To že zaradi zdravja, da pljuča lahko neovirano dihaajo. Pri hoji re vlačite nog za sabo kot devetdesetleten starček in ne mahajte z rami kot bi veslali! Trudite se, da si boste pridokili lahek in prožen korak!

Pazite sami na to, pa še mamice ali ateaka poprosite, naj pazijo na vas, da se boste prav držali in lepo hodili!

★ JASLICE ★

Pozdravljene, jaslíce svete,
radosti nekeške sijaj;
rodilo se v vas vam je Dete,
ki spet nam vrnilo je raj.

Zahvalim te, Dete nekeško,
ki k nam si prišlo na zemljo,
da si na resrečne človeštve
razpelo tolažbe rebi.

Zahvaljena, Mati Marija,
ki dala največji si dar;
premagara je hudobija,
tvoj Sin je postal naš vladar.

Radujte se, angelci sveti,
slavite Gospoda z menoj,
ki v jaslícah-v mrazu in bedi
počiva nad nami nocoj!

Uganke

1) BOŽIČNI POZDRAV.

S A U L E J M B L
V G R D M U F I C A

2) VREMENSKI PREGOVOR.

P-16-ž-10-č 24-e-
13-e-13-i 2-e-13-a
23-e-13-i-12-a 15-o-4!

3) BOŽIČNA NOČ.

Rešitev ugank iz 15.štev."Reg.mladine".

1) Odbiralnica:

Vi oblaki ga rosite, ali zemlja naj ga
da!

2) Prošnja:

O Zveličar, pridi skoraj!

3) Pregovor:

Zima ni mila,

4) Besedna uganka:

Dimnikar.

Žrel je bil tokrat mil Krajnik Poldi.